

illustration : Shimotsuki04 story : unkn

เล่นเซ็ก

เล่ม เซี่ย

illustr : Shimotsuki04 story : unks

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 91

เอ็มเซย

เขียนโดย นทกร

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มิถุนายน 2563

พิมพ์ครั้งที่ 2 : มิถุนายน 2563

พิมพ์ครั้งที่ 3 : กันยายน 2563

ราคา 305 บาท

พิมพ์พิเศษผ้านั่งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4032-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชรภาพร บุญสูง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ อุมามพร สกุลบัณฑิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช สุชาดา ใจสุข

บรรณาธิการเล่ม : นพวัฒน์ สุวรรณช่าง พิสูจน์อักษร : วรณวิฐ แดลงศุข

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : Shimotsuki04 รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

สปอสมบ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapomfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

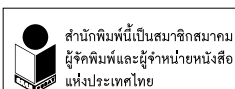
กองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้าที่กระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

มีอะไรที่ต้องขอบคุณเยอะแยะมากมายมหาศาลเต็มไปหมด
ในเรื่องนี้ ถ้าจะให้นึก ๆ คุณก็น่าจะต้องเริ่มจากชาวกรู๊ปที่ไปได้หัววันร่วม
กันวันนั้น ขอขอบคุณสองแนน หนึ่งฟ้า หนึ่งหญิง แก้วชานม หม้อชาบู
รถไฟฟ้า วัด สภาพอากาศยาน ๆ ที่ทำให้เราได้เจออินเิ่งขณะเดินเต๋อ
อยู่ในวัดหลงซาน ความคิดมันผุดขึ้นมาว่าเอาแบบนี้แหละ เริ่มต้นตรง
นี้แหละ สถานที่แม่งศักดิ์สิทธิ์อะ ถ้ามีโอกาสก็อยากให้ลองไปเที่ยวดู

แล้วหลังกลับมาจากได้หัววันที่เป็นจุดเริ่มต้น อีกส่วนที่ต้องขอบ
คุณมาก ๆ ก็คือเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ที่ MT ขอขอบคุณที่ตบมุกโบ๊ะบ๊ะ
ขอบคุณที่เป็นเสียงหัวเราะในทักจังหวะ ขอขอบคุณที่ทำให้ผ่านเรื่อง
ร้าย ๆ มาได้ รักพวกเธอนะ...ที่สุดดด

ขอบคุณตัวเองที่ในที่สุดก็ลงมือเขียนสักที

ขอบคุณพ่อแม่ครอบครัวที่เข้าใจ

ขอบคุณพี่ ๆ ในสำนักพิมพ์ ที่ทำงานหนัก

ขอบคุณคุณนักรวดที่ใส่ใจรายละเอียดบนหน้าปกสุด ๆ

ขอบคุณเธอของฉันที่ทำให้ความรักยังนำศรัทธา

ขอบคุณนักอ่านที่ยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา

r4ffffffffffff tm5 (แมวพิมพ์จ้า) >> ขอขอบคุณเจ้าแมวพีเสื้อที่
เข้ามาป่วนตอนพิมพ์ด้วยก็ได้ ใจเราคือจบที่ขอบคุณนักอ่าน แฮ่อออ
แมวนี่มันเจ้านายจริงๆ ฮ่าาา
ขอให้มีความสุขในการอ่านมากๆ นะคะ

รัก

.นทกร.

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้บรรยากาศทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

The Crowd Bar

“ไอ้เหี้ยเอ็ง!”

“มึงสิเหี้ย” หมัดลุ่น ๆ กระแทกเข้าที่มุมปากของคนทีตะโกนลั่นถึงคำว่าไอ้เหี้ยเอ็ง เจ้าของชื่อเอ็งอย่างอดรุกระทึบซ้ำ ก่อนลากไอ้เวรนั่นออกมาจากร้าน

ร้านที่เขาอยู่กับมันเป็นเจ้าของร่วมกัน

นอกใจ

เขาจับได้ ครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ “มึงออกไปให้พ้นร้านกูเลยนะ”

“ร้านมึงคนเดียวหรือไง” อีกฝ่ายสวนหมัดกลับเข้าที่ตำแหน่งเดียวกัน เสียงเพลงที่ตั้งกระหึ่มดูเหมือนจะกลบเสียงคนสองคนตีกันไว้ไม่อยู่ อดครามินง สะบัดหัวไล่อาการเจ็บปวดเพราะปากแตก

อะดรีนาลีนเขาหลังเพราะโกรธจัด สตินึกคิดเหลือน้อยเต็มที
ແຫລກ-ເປັນ-ແຫລກ

“มึงเอามันมานอนในที่ของกูได้ยังไง สันดาน!”

“ก็เพราะมึงเป็นอย่างเงี้ยเอ็ง กูเอาไม่ลง!”

“กูเป็นยังงี้มึงพูดมาดิ พูดมา!” อคราตรงเข้ากระซอกคอคนตรงหน้า ดวงตาร้อนผ่าวแดงก่ำ เส้นผมเปียกขึ้นไปด้วยเหงื่อปรกไปทั่วหน้าผากได้รูป

เขาไม่ได้สนใจด้วยซ้ำว่าใครยกโทรศัพท์มาอัดคลิปบันทึกภาพเขาไว้ รวมถึงไม่ได้สนใจว่าใครกำลังมองอยู่ด้วย

“มึงไม่น่ารัก”

“...” เขาเงิบหนึ่งเป็นคำตอบ มองไล่รอยสักที่ท่อนแขน เลื้อยกล้ามสีดำเว้าแขนลึกลงให้เห็นว่าลวดลายเริ่มต้นตั้งแต่หัวไหล่จนถึงปลายนิ้ว มัดกล้ามเนื้อทั่วร่างกายดูสมบูรณ์มีพลังกำลัง ตอกย้ำคำว่าไม่น่ารักด้วยการใส่จิวสตีเงินเล็ก ๆ ที่ปีกจมูกข้างซ้าย

“กูอยากได้แฟนตัวเล็ก ๆ ไม่เอาตัวเท่าควายแบบมึง”

“ไม่ใช่เหตุผลที่มึงสมควรนอกใจกูเลยเว้ยบอมม์ อีกอย่าง...สามปีที่แล้วมึงไม่ได้พูดกับกูแบบนี้ มึงบอกมึงชอบที่กูเป็นกู มึงไม่รักกูแล้วมากกว่า ปากหมา ๆ ของมึงถึงพูดออกมาแบบนี้” มันจุไปหมดจนรู้สึกว่าร่ากายไร้เรี่ยวแรง อคราคลายมือออกจากการกำคอเสื้ออีกฝ่าย แล้วผลักให้มันเซไปด้านหลัง “เล็กกับกูได้ แต่กูขอถาม ร้าน... ที่เราสร้างมาด้วยกันละ มึงจะเอายังไง”

“กูจะถอนหุ้นออกไป มึงก็ทำของมึงไปคนเดียว”

“แม่่งเอ๊ย!” ลิ้นสุดความอดทนสำหรับคืนนี้ อคราคิดว่าตัวเองไม่ใช่คนบอบบางถึงขนาดจะนั่งร้องไห้ฟูมฟายเมื่อถูกคนรักนอกใจ

เขาคว่าขวิดเบียร์ทุบกับโต๊ะไม้จนมันแตกออกเป็นเสียง กำลังจะหันปลายแหลมไปข่มขู่ทั้งผิวเก่าและซู้รักที่แอบใช้พื้นที่เตียงของเขา ร่วมรักกัน ไม่ได้ตั้งใจจะแทงจริง ๆ

แค่จะขู่ให้ไม่กล้ากลับมาเหยียบที่ร้านอีก

แต่เหมือน ‘ผิวเก่า’ อย่างบอมม์จะไวกว่า มันคว้าเก้าอี้แล้วฟาดเขาเต็มแรงซัง

โลกมีดับ...จบแล้วร้านเรา The Crowd Bar

“เอ็ง มึงจะนอนอีกนานมัย กูต้องไปทำงานต่อ”

“อ้อ”

“เอ็ง ถ้ามึงไม่ตื่นมาคุยกับกู กูจับมึงทำผิวจริง ๆ นะ”

“กูถูกผิวทั้งอย่างเดียวก็น้ะแล้วปะ ถ้าต้องเป็นผิวมึงอีก กูว่ากูฆ่าตัวตายดีกว่า” อันที่จริงอคราตื่นตั้งแต่ได้ยินเสียงประตูห้องนอนถูกเปิดออก ที่ชั้นสามของร้านถูกจัดเป็นห้องนอน ประตูไม่เคยล็อก ค่อนข้างโอเฟ่นสำหรับเพื่อนฝูง

โดยเฉพาะอินกที่กำลังลับสันสูงเข้ามา

รองเท้าก็ไม่ถอด เหว!

“ซ้อข้าวต้มมาฝาก ได้ข่าวว่าถูกผิวตจนหมอบ เด็กในร้านต้องหัวขึ้นมาตายข้างบน ดูดิหน้าหล่อ ๆ แหกหมดแล้วเนี่ย”

“สาระแน”

“ใคร?”

“มึงสิ อยู่สองคนจะให้ดำใคร” อคราลุกขึ้นนั่ง แอร์เย็นน้ำไม่ระคายผิว เขาถอดเสื้อกล้ามตัวเดียวตัวเดิมกับที่ใส่เมื่อคืนออกทางศิระระ รูปร่างบึกบึนถูกจับจ้องไม่วางตา

แน่ละว่าไม่ใช่เพราะอารมณ์พิศวาส น่าจะเพราะรอยช้ำขนาดใหญ่บนหน้าท้องไร้ไขมัน

“ไปแจ้งความมัยมึง”

“ช่างเหอะ กูก็ตีมัน ผิดทั้งคู่”

“แล้วไอ้บอมบ์มันไปอยู่ไหนแล้วอะ” นริษานั่งลงตรงข้างเตียง นิ้วแตะเข้าที่รอยช้ำจนเพื่อนร่ายหน้าชู้ตปากเจ็บ

“ไปอยู่กับเมียใหม่มัน เก็บข้าวของออกไปหมด จะถอนหุ้นออกจากร้านด้วย...บอกตามตรงนะ กูเครียดเรื่องร้านวะนะ ไม่รู้ว่าจะเอาอย่างไรต่อเลย”

“ช่วงนี้มึงก็ปิดร้านไปก่อนมัยละ ไปเที่ยวพักผ่อน ไปเมืองนอกก็ได้”

“ไม่อยากไป”

“มึงต้องไป”

“อะไรวะ”

“เพราะกูจองตัวกับที่ปักไว้ให้มึงแล้ว ตั้งแต่รู้ว่ามึงตัดขาดกับ
ผัวเหี้ยของมึงได้...ไปซะ ได้หวัน เขาว่าพระที่นั่นขลัง ของนางไฉ่ฉาน
ขอผัวได้ผัว”

“มึงจริงจังปะเนี่ย?” ต้องทำหน้าที่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง จนกระทั่ง
เพื่อนสาวพยักหน้าหงิก ๆ

เขารู้ดีว่านริษาจะไม่ไปกับเขา มันต้องดูแลผัว...

“จริง กูก็ได้ผัวเพราะไปไหว้มา มึงไม่ต้องคิดมาก คิดซะว่าเป็น
ของขวัญที่นรกไม่ต้อนรับมึงจากกู เลิกไปก็ดี อยู่กับไอ้บอมบ์ก็เหมือน
ตกรอกแหละ ทีนี้...ทีนี้ พอมึงไปไหว้พระแล้วใช่ปะ มึงก็จะได้ผัวใหม่
ขอพระแบบหล่อเจ้า เป้าใหญ่กว่าไอ้บอมบ์ แต่มึงต้องขอให้ครบนะ
เอาให้คุ้มค่าตัวเครื่องบินที่กูจ่าย”

“ได้ ๆ กูจะขอแบบนี้ ลูกขอผัวใหม่ แบบสูง ยาว เวดดี หรรม
ใหญ่ ไซ้พอประมาณ เป้าหน้าผัวอภิชาติ มีการศึกษา ชาติตระกูลดี
รักครอบครัว เข้ากับเพื่อนกูได้ ไม่แตกไว ตั้งใจทำมาหากิน”

“เยี่ยมไปเลยอึ้งี้ กูเวลค์ม ยวนิวบอยเฟรนด์ลวงหน้า เจริญพร
สา...อุ!”

รู้ตัวอีกทีก็วาร์ปมาอยู่ได้หวัน

แบบงง ๆ แบบคนไม่มีแผน แบบคนไม่รู้จะไร แบบคนไร้ที่ไป
แบบคนไม่มีเป้าหมาย แบบโหล่นลี่...

อครารู้แค่ว่าตัวเองเช็กอินเข้าที่ปักในตอนสี่ทุ่มของเมื่อคืน
เห็นจะได้ และเพราะอ่อนล้าจากการเดินทาง บวกกับเครียดจนนอน
ไม่หลับมาหลายวัน พอข้ามประเทศมาเปลี่ยนบรรยากาศ ก็ทำเอา
หลับสนิทแล้วตื่นมาอย่างสดใ้ในตอนเจ็ดโมงเช้า

เขาอาบน้ำแต่งตัวตามคอสตูมที่จัดหนักจัดเต็มมาสองกระเป๋า เริ่มวันแรกแบบไทเปบอยด้วยกางเกงยีนสีซีดขาสามส่วนตัวละห้าสิบบาทตลาดนัด ดูดีขึ้นมาหน่อยด้วยเสื้อยืดตัวโคร่งสีดำโลโก้ Gucci ตัวละหมื่นสาม สวมหมวกจากตลาดนัดเช่นกัน สวมรองเท้าแตะยี่ห้อ NIKE ที่ได้มาเพราะป้าย Sales กระเป๋าเขาไม่พก กางเกงตัวนี้กระเป๋าเล็กมากพอให้ยัดพาสสปอร์ตกับซองซิปปใบเล็ก ๆ ที่บรรจุเงินที่แบ่งไว้สำหรับใช้ในแต่ละวัน วันละไม่กี่พันดอลลาร์เท่านั้น ที่เหลือก็เก็บไว้ในตู้เซฟที่โรงแรม

อันที่จริงอคราเป็นคนงกและรอบคอบ แต่ตอนนี้ชีวิตเกิดปัญหา เพราะมาแบบถูกละหุไว้แผน เลยยื่นง่ ๆ อยู่หน้าร้านขายน้ำเต้าหู้ชื่อดังหนึ่งถ้วยแทนมือเช้า อร่อยดี แม้จะสื่อสารกับคนขายไม่ค่อยรู้เรื่องก็ตาม

ภาษาอังกฤษก็พูดไม่ค่อยจะได้ แผนของที่หยิบติดมือมาจากโรงแรมก็มีแต่ภาษาจีนที่อ่านไม่ออก

เอายังไงดีวะ

หรือคุณควรเสิร์ชรีวิวดู ว่านอกจากไหว้พระขอผ้า คนมาเที่ยวได้วันเขาเที่ยวกันยังไง

อคราหยุดยืนอยู่กับที่เพื่อเสิร์ชหารีวิวท่องเที่ยวในโทรศัพท์ เขาดูน้ำเต้าหู้ไปอีกอีก คาทลอดไว้ที่ปาก นึกอยากดูนูหรีแต่ยังไม่ได้ซื้อเลยได้แต่กั๊ดตลอดไปมา ตามคมุดันกวาดอ่านชื่อสถานที่ที่น่าจะเป็นแลนด์มาร์กสำหรับทริปนี้เรื่อย ๆ

แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่พันวัด ร้านอาหาร สเวนส์ต์ว์ ย่านช้อปปิ้งของวัยรุ่นนนทบุรี

‘เหมียน’ ที่บ้าน อันที่จริงพระพรหมเอราวัณกับพระพิฆเนศที่ห้วยขวาง ก็ขอผ้ากับงานได้เหมือนกันแหละ

แต่กูเหยียบได้วันแล้วไง พระพรหมเอราวัณไว้กลับไทยค่อยว่ากันอีกที

หลังจากดูรีวิวอย่างคร่าว ๆ เขาก็ตัดสินใจเดินตามฝูงชนไปที่ไหนสักแห่ง ส่วนสูงร้อยแปดสิบเซนติเมตรทำให้ได้เปรียบในการมองเห็น แต่แล้วจากการจะข้ามถนนไปอีกฟาก ก็มีอันต้องเลี้ยวกลับ เพราะใบหูได้ยินภาษาที่คุ้นเคย

“ครับคุณแม่ อินอินถึงไทเปแล้ว ครับ...กำลังจะไปไหว้พระ”

คนไทยไวย่ คนไทย ไทยแลนด์สไตล์ กำลังจะไปไหว้พระด้วย
กูเดินตาม กูเดินตาม กูเดินตามอาเฮียที่ตัวสูงกว่ากู

“อินอินมาคนเดียวได้ ๆ เดี่ยวขอลูกสะใภ้ไปฝาก เอาแบบสวย ๆ น่ารัก ๆ เลยนะครับ ได้ครับ รักคุณแม่มาก แค่นี้ก่อน อินข้ามถนน”

ว้าว ว้าว ว้าว เฮียอินอิน คนคิ้วท์ คนช็อคชิชู้ น่องเอ็งขอเดินตามหน่อยได้อ...

รองเท้าผ้าใบสีขาวสะอาดหยุดชะงักเมื่อข้ามมาถึงอีกฝั่งได้ เรียบร้อย ผู้ชายตัวสูงที่อคราเดินตามก้มลงมองหน้าจอโทรศัพท์ เดว่าน่าจะกดตัดสายจากคุณแม่ อคราเลยรีบจดจำรูปพรรณสัณฐานจดจำเสียวน้ำด้านข้างที่...

ไอ้เหี้ย! อยากรู้ได้ทำหัว กูเสนอตัวแบบฟรี ๆ

หน้าตาอาเฮียอินอินฟิลิ่งดิสนีย์ บี๊ทบอดีโคตะระจะมาร์เวล

หายากมากผู้ชายที่จะตัวสูงและตัวหนากว่าเขา ถึงจะสูงกว่าแค่เล็กน้อยก็ตามที แต่พี่แม่งขาวเหมือนแดกปรอทเป็นอาหาร คิ้วทรงดาบยกเฉียงเป็นเส้นหนา ขนตาเป็นแพสซีเข้มจนตาตุ่ม ปากสีชมพู ระเบิดเอิบอ้อม เด่นที่สุดบนหน้าคงเป็นจุมูกที่เป็นสันตรง แก้มใสอย่างกับตุตเด็ก ฟังจากการคุยกับคุณแม่ เดว่าไม่ยากว่าลูกคุณหนูซัวร์ ๆ

แต่การแต่งตัวก็ไม่ได้คุณหนูเท่าไรนะ อาเฮียอินอินใส่กางเกงเอวสูงแบบวินเทจ ติดกระดุมเข้ดแซนสันสีฟ้าซีด ๆ ทุกเม็ดจนถึงคอตัดผมทรงกะลาครอบ...เอ๋มสะพาย

เอ๋ม ย่าม...ย่ามพระรีเปล่าวะ

ดูยังไงก็ย่ามพระอะ คนบ้าอะไรวะสะพายย่ามพระ แปลกดี...

อคราเดินตามเมื่ออาเฮียอินอินออกเดินอีกครั้ง
อาเฮียแกเก็บโทรศัพท์ ก้าวจับ ๆ แบบคนชำนาญทาง

ในไม่ช้าเขาก็มาโผล่ที่รถไฟใต้ดิน บัตรสมาร์ทการ์ดติดหนึ่ง
ครั้งแล้วไม่ต้องกังวลว่าคนที่ติดตามจะไปลงที่ไหน เพียงมองอยู่ตลอด
ไม่ให้เกิดพลาดสายตาก็พอ

ไม่ให้พลาดสายตา...แต่หลังติดบัตรออกที่สถานี Longshan
Temple อาเฮียที่เฝ้าติดตามอยู่ห่าง ๆ ก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

“ไปไหนแล้ววะ”

เขายืนแว้งคว้าง กลับมารู้สึกโดดเดี่ยวอีกครั้งแต่ไม่ได้กังวลใจ
สักเท่าไร พยายามพระสีส้มไม่เจออคราก็เริ่มมองหาป้ายบอกทาง
ที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อพิจารณาว่าจะไปที่ไหนต่อดี

แต่ช่วงหัวไหล่ดันถูกสะกิดจากด้านหลัง พอนหมุนตัวกลับไป
ภาษาอังกฤษสำเนียงชัดเป๊ะก็สาดเข้ามา

นี่คือเสียงการแปลจากผู้เชี่ยวชาญ ทรานสเลทบายเอ็งเอ็งส์ได้

“!@#\$%^&* _ ฟอลโลว์ วึ่ง มี@#\$%^&+))__
(*^%*(%\$#@%&#_%_#@&\$+*”

“ผมรู้พี่เป็นคนไทย ภูไหนล่ะ ภาษาไทยเถอะ” ประกบมือขึ้นไหว้
เหนือศีรษะ หลังเห็นชัดว่าคนที่สะกิดจิก ๆ เป็นคนคนเดียวกับที่เขາ
เดินตามมาตั้งแต่ที่สถานีไทเป อีกฝ่ายน่าจะถามเขาว่าเดินตามทำไม
ได้ยินนิด ๆ ว่าฟอลโลว์ ๆ อะไรสักอย่างนี้แหละ

เทคนิคการเรียนภาษาอังกฤษอย่างได้ผล คุณครูสอนว่าต้องจับ
คำกริยาให้ทัน...

เอาตามตรงแล้วกัน คำกริยาคืออะไร ทุกวันนี้ก็ยุ่งงอยู่เลย

“อ้าว...”

“เมื่อไหร่ที่ถามผมว่าอะไรอะ ฟังไม่ทันเลย”

“ถามว่าเดินตามมาทำไม เรา...เคยรู้จักกันหรือเปล่า”

“ไม่ ๆ ไม่เคย”

“อืม...ก็ว่า แบบนี้เห็นครั้งเดียวก็จำได้แล้ว” เสียงทุ้มต่ำพูดเรียบ ๆ ตาคมอ่อนโยนกวาดมองไปตามท่อนแขนที่มีรอยสัก ตอนแรกเขานึกว่าพวกมาเพี้ยด้วยซ้ำ แต่จากการยกมือไหว้ อธิบายว่าเป็นคนไทย คิดว่าน่าจะเดินตามมาด้วยเหตุผลอื่น เห็นตั้งแต่ที่สถานีไทเปแล้ว แต่มาแนใจบนขบวนรถไฟ

ชะเง้อคอมองอยู่นั้น...เหมือนพวกโรคจิต

“ขอโทษทีเฮีย พอดีผมได้ยินเฮียคุยโทรศัพท์ที่สถานีไทเปอะ ว่าจะมาไหว้พระก็เลยเดินตาม” อคราสารภาพ ยกมือขึ้นลูบต้นคอแก้ขัดเขิน “ผมมาคนเดียว ไม่มีแผนจะไปไหนด้วย ขอโทษจริง ๆ ครับ”

“ไม่เป็นไร วัดไปทางนั้น มาดี ไปพร้อมกันก็ได้ นี่ก็มาคนเดียว”

“เฮส! เฮียชื่ออินอินใช่ปะ”

“หยุด! ชื่อมันแม่กูเรียกได้คนเดียว”

“อ้อ แบบชื่อเล่นน่ารัก ๆ ที่เรียกกันที่บ้านนี้ ผมก็มี พ่อเรียกไอ้เข้ม แต่ผมชื่อเอ็งนะ น่าจะเด็กกว่า ปีนี้อยู่สี่สี่ละ”

“อินทะ”

“ชื่อเฮียเหร่อ” อคราเอียงคอดถาม เดินไปยิ้มกว้างไป โชคดีจึงได้เพื่อนร่วมทางมาตั้งหนึ่งคน

“ใช่ อินทะ เรียกอินเฉย ๆ ก็ได้”

“ได้เลยครับเฮีย เฮียอิน”

บทที่ 1

Authentic

“เฮีย น้องกูขอถาม ย่ามที่เฮียสะพายอยู่เนี่ย เป็นย่ามจริงหรือสะพายตามแฟชั่น” อคราก้าวขึ้นไปอยู่บนชั้นบันไดเลื่อนที่สูงกว่าอินทะ เขาถอดหมวกออกชั่วคราวนะ เสรยเส้นผมที่เปียกชื้นเพราะเหงื่อออกไปทางด้านหลัง แล้วสวมหมวกกลับอีกทีตอนที่ถึงประตูทางออก หมายเลข 1

ลมร้อนพัดปะทะตัวเมื่อก้าวพ้นออกมาด้านนอก แต่คนที่เดินสะพายย่ามเจ้าปัญหาตามกันมาดูเหมือนจะไม่สะทสะท้านกับความร้อนระอุ

“จะน้องหรือจะกู เอาสักอย่าง”

“น้องก็ได้ แต่ถ้าหลดกูบ้าง เฮียไม่ถือใช่ปะ”

“อืม ไม่ถือ อะไรก็ได้”

“ช่างเรื่องนั้น ตอบก่อน ย่ามเนี่ยของจริงใช้มั๊ย” พอเห็นอินทะไม่ยอมตอบก็ถือวิสาสะจะเอื้อมมือไปจับ แต่อีกฝ่ายเบี่ยงตัวหลบตาหวานฉ่ำอ่อนโยนเริ่มจริงจังขึ้นมา

“มึงอย่าจับ ย่ามโบ๋ของแท้หลวงพ่อให้มา” กระซากย่ามโบ๋แกงหลบแล้วเบี่ยงตัวหนี ตอนนี้อยาว ๆ ของทั้งเขาและอคราก้าวมาหยุด

ยื่นรอกข้ามถนนที่หน้าวัดแล้ว

อคราไม่ได้ให้ความสนใจกับวัดเท่าไรนัก เพราะสายตาเขาแต่ มองย่ำมพระสลักกับหน้าอินทะไปมา ดูมีปัญญา เจ้าของย่ำมเลยกล่าว ซ้ำพร้อมพลิกหน้าย่ำมขึ้นโชว์ “ของแท้จริง ๆ ภูได้มาจากวัดป่าที่ กาญจนบุรี นี่ ๆ มีปึกชื่อวัดไว้ด้วย”

“โห...”

“เพื่อนภูอยากได้กันเต็มเลย แต่ภูไม่ขาย มันจะเอากระเป๋าใบอื่น มาแลกภูก็ไม่ให้”

“โห...” ทำได้แค่ร้องโห พยายามอินกับความภาคภูมิใจในย่ำม พระของอินทะ เขาไม่ได้หลบตาหวานที่จ้องมาแต่น้อย ยิ่งใกล้ ยิ่งเห็นว่าดวงตาคู่สวยวูบไหวตลอดเวลาที่พูดเรื่องย่ำมพระ

ภูว่าเสียแม่อาการหนักอะ...

เป็นคนธรรมะธัมโม ซึ่งและอินในรสพระธรรม

...อินทะอารามบอย

“ไปวัดบ่บอยหรือเปล่า” พอพันเรื่องย่ำมพระได้อินทะก็ชวน เปลี่ยนเรื่องคุย เขาขยับตัวไปด้านหน้า เผลอตวัดส่งมือไปลากแขนอครา พาข้ามถนนมาด้วย

ทว่าไร้เสียงตอบกลับในคำถาม คนถูกลากกำลังนั่งอึ้งจากการ ถูกจับจูงพาข้ามถนน “เอ็ง เอ็ง...”

“ว่า?” อคราหลุดออกจากความคิดของตัวเองเพราะถูกเรียก สีน้าอารามบอยไม่ปกปิดว่าสงสัยว่าเขาเป็นอะไร และดูเหมือนเขา ยังไม่หายทำหน้าที่ประหลาดใจ นิ้วมียาวเลยล้วงเข้าไปในย่ำม

อินทะหีบพัดขึ้นมาหนึ่งอัน พัดโบกให้อคราคลายร้อนลง

“จะเป็นลมปะเนี่ย?”

“เปล่า ๆ ไม่ได้ร้อน เสียพกพัดด้วยเหอ”

“ของหลวงพ่อ มันติดมากับย่ำม ไม่อยากเอาออก ของมงคล”

“บุญแล้วที่ไม่เอาตาลปัตรมาพัดให้กู”

“ใครจะพกของแบบนี้มาเที่ยววะ แผลกตายห่า”

เจ้าของพัดสายหัว หลุดหัวเราะออกมาอย่างขบขันแล้วเลิกพัดให้อครา

“เออเนอะ ของแปลก ๆ อย่างตาลปัตรไม่มีใครเขาพกหรอก เฮีย พุดถูก พุดถูกทุกอย่างเลย” แต่ยามพระเฮียยังสะพายมาเมืองนอกได้ ถ้าเห็นถือตาลปัตรมาด้วยก็คงไม่ต้องแปลกใจมาก

แต่กูไม่เดินด้วย เจริญพร...

“แล้วเป็นอะไร อยู่ ๆ ก็นั่งไป นึกว่าจะเป็นลม”

“เปล่า ตกใจนิดหน่อยอะ ไม่เคยมีใครพาข้ามถนนแล้วอยู่ฝั่งที่กั้นรถให้ เฮียคนแรกในชีวิต จริง ๆ ก็ไม่ได้ตกใจหรอกแค่แปลกใจ เฮียดูกุสิ ดูสิว่าน่าเทคแคร์มั๊ย” ซิซ้าตอนพุดไปพร้อมยกไหล่ แล้วมองอินทนะเข้าสู่โหมดสงบนิ่ง ทำหน้าเรียบเฉย ก่อนเอ่ยยกย่อนด้วยประโยคที่คล้ายคลึงกับประโยคที่เขาพุดก่อนหน้านี้

“กูชินดูแลคนอื่นจนเป็นเรื่องปกติไปแล้ว ถ้าเปลอเทคแคร์มากเกินไป ไม่ถือใช้ปะ”

“ไม่ถือ แต่ตอนนี้ไปหาที่หลบแดดกันเถอะ ผมร้อน”

“เชื่อ หน้าแดงตัวแดงหมดเลย”

“ไม่ค่อยได้โดนแดดอะ เข้าจำศีลอยู่วัด กลางคืนถึงค่อยตื่นมาทำงาน” ก้าวเท้าผ่านประตูด้านนอกเพื่อเข้าไปสู่พื้นที่ของวัด อคราหรีตาสู้แสงเพื่อมองสถาปัตยกรรม อยากชื่นชมประวัติศาสตร์อันยาวนานของสถานที่อยู่นะ แต่เท้ากลับก้าวฉับ ๆ ไม่สนอะไรทั้งนั้นไปยืนหลบร่มด้านใน

ไม่แน่ใจเลยว่าแดดที่แผดเผากันในตอนนี้ สวรรค์สาดมันลงมาเพื่อให้เขาซุ่มตกรนกรหรือเปล่า

“อยู่วัด?...ชอบเข้าวัดจริง ๆ ลินะ”

“หา...” ร้องเสียงหลง งุนงงว่ากำลังพุดเรื่องเดียวกับอาเฮีย อารามบอยแน่ ๆ ไช้มั๊ย จำศีลเข้าวัดของเขาเป็นการเปรียบเทียบว่า

นอนตอนกลางวัน แต่ดูเหมือนอินทนะจะเข้าใจว่าเขานอนที่วัดจริง ๆ

กูเนี่ยนะ ชอบเข้าวัด...กู...คนอย่างกู

วะ ฮะ ฮ่า...

ข่า...เหนื่อย

“คนไทยที่มาได้วันหยุดใหญ่มาไหว้พระขอพรกันทั้งนั้น มึงก็
ด้วยใช่ไหมล่ะ มาขอเรื่องอะไร ขอเรื่องงานหรือความรัก”

“ขอผิวใหม่จ๊ะ”

“...”

“เอ่อ งานใหม่ครับ” พอรู้ว่าเปลอดตัวหลุดอะไรประหลาดออก
มาก็รีบแก้คำ อคราไม่เคยปิดถึงเรื่องที่ตัวเองรักร่วมเพศ แต่สำหรับ
คนที่เพิ่งรู้จักกัน แถมยังทำทางธรรมะธัมไม...

อารามบอยอาจตกใจเรื่องเขาเป็นเกย์

ขอปิดไว้ก่อน ทว่าคุณป้าคนหนึ่งไม่เป็นใจ เหมือนจะรีบเข้าไป
ไหว้พระมาก...เลยเดินชนกู

กูขวัญอ่อน กูตกใจ กูอุทานด้วยคำติดปากเสียงดังลั่น “ฉิกู ๆ
แม่มีงระวัง!” แถมเปลอดตัวสะตืดสะตืดจนเกินควร

จบกัน...ตอนนี้อารามบอยทำหน้าที่ช็อกไปเรียบร้อยแล้ว

“...”

“เมื่อกี้ผมแสดง วงการบันเทิงอะเนอะ วงการบันเทิงง” อครา
เอามือจับสองแก้ม ลูบหน้าลูบตา แล้วใช้ทั้งมือวางปิดตั้งแต่ช่วงกลาง
จมูกลงไป “เฮียคิดซะว่าไม่ได้ยินอะไรก็แล้วกันเนอะ”

“เป็นลูกสาวเหรอ”

“คือ...”

“ไม่เป็นไรหรอก บอกได้ กูแค่แปลกใจ”

“งั้น อ่า...ใช่ เป็นตุ๊ด”

“ดูไม่ออกเลย ตอนแรกนึกว่าเป็นผู้ชายเถื่อน ๆ ซะอีก”

“เปล่า ไม่เถื่อน”

“แต่ไม่ต้องกังวลนะ ปลูกงแล้วกับเรื่องแบบนี้ จะเป็นอะไรก็เป็น”
ปลงแล้ว...

อินทะใช้คำว่าปลงแล้วผ่านน้ำเสียงนิ่ง ๆ...

อครารู้สึกจุก จุกกว่าการถูกตำว่าเป็นตุ๊ดควายมาทั้งชีวิตเสียอีก
ฉึกู ฉึกู ฉึกู...ปวดใจ!

“นี่...รู้วิธีขอตัวมั๊ย”

“ไม่...”

“งั้นตามมา เดี่ยวบอกให้ฟัง”

“...”

“ตามมาสิ บอกแล้วว่าไม่ต้องกังวล เทียวด้วยกันได้ ไม่ได้
รังเกียจอะไร”

“ผมไม่ได้กังวลเรื่องนั้น แค่อยากให้ช้าก่อน ลัก-ประ-เดี๋ยวล!” ยก
ปางห้ามญาติพร้อมกระแทกเสียงทีละคำ เบรกอินทะที่หันมาเร่งเร็ว
ให้เดินตามเข้าไปในประตูมังกง อคราถอนหายใจ ถ้าอินทะบอกว่า
ไม่เป็นไร เขาก็ไม่เกรงใจแล้วนะ... “อยากจะรบกวนเสียถ่ายรูปให้
น้องกุก่อน เอาตรงน้ำตก ขอฟิลเตอร์สไตล”

“ได้”

“ถ่ายเรื่อย ๆ เดี่ยวน้องเปลี่ยนท่าโพสเอง”

“อ่า ๆ” อินทะเอื้อมมือไปปรับโทรศัพท์จากมือของอครา เขา
กวาดตามองรอยสักที่แขนซ้ายอย่างให้ความสนใจอีกครั้ง นึกว่าเป็น
ผู้ชายเถื่อน ๆ จริง ๆ นะ แต่เป็นลูกสาวหน้าขาวอวบอิม...แก้มเยอะ
มีเหนียงด้วย

“อย่าถ่ายอ้วนนะ”

“...งานยากแล้วกู” กระซิบแผ่วเบาให้ตัวเองได้ยินเพียงคนเดียว
เท่านั้น อินทะยกโทรศัพท์ขึ้นกดถ่ายตั้งแต่ที่อครายังไม่ได้โพสท่าทาง
เขาถ่ายไปเรื่อย ๆ ตามคำสั่ง ภาพที่ได้ออกมาเลยเป็นตอนเดิน
หันมาสั่ง หยัดตา พยายามเก๊กท่า

เหี้ยทุกรูป...

“พอแล้ว ๆ น่าจะได้แล้วละ ไหน ๆ ขอรูปหน่อย”

อินทะยกโทรศัพท์หนีขึ้นเหนือศีรษะ ยึดสุดแขน เพราะคุ้นชิน การเดทกับสาวน้อยที่ตัวเล็กบอบบาง เวลายกแขนแบบนี้สาว ๆ จะกระโดดมาแย่งของ จากนั้นก็ถูกรวบกอดแต่ะอั้งแบบแนบเนียน

แต่ลืมไปว่าวันนี้อยู่กับอครา น้องมันมีส่วนสูงพอกันกับเขาเลย ด้วยซ้ำ ไหนจะรอยสักดิบเถื่อนสะใจตั้งแต่ช่วงไหล่ถึงปลายนิ้วทั้งห้า ใบหน้าคมุดัน มัดกล้ามเนื้อเห็นชัดตอนที่จับข้อมือเขาดึงลงมา แย่งเอาโทรศัพท์ทักกลับคืนไปได้...อย่างง่ายดาย

ตามคมวัดขึ้นมองเขาอย่างเอาเรื่องหลังเห็นรูปทั้งหมดในโทรศัพท์

จะต่อยมั้ยนะ โกรธเลเวลไหน

“กุอธิบายได้ เพราะมึงอยู่ไม่นิ่ง”

“เสียใจอะ ใช้ไม่ได้สักรูปเลย”

...น่าจะได้ไม่ได้อะ เพราะหน้าม้อยเหมือนเสียใจ

“เอางี้ไปยืนใหม่อีกที กูถ่ายให้ใหม่” ซีนี๊วไปยังตำแหน่งเดิม ตรงน้ำตกหน้าวัดอีกครั้ง หลังเห็นหน้าโหดจ๋อยลงเมื่อเห็นรูป “ไม่เอาแล้ว”

“ใช้กล้องกู มันจับภาพได้ไวกว่า” อินทะล้วงมือเข้าไปในย่าม แท้ ๆ อิมพอร์ตตรงจากวัด หยิบกล้องคอมแพ็คตัวเล็กในย่ามมาไว้ในมือ ถอดเคสออก พยักพืดให้อครากลับไปโพสต์ท่าทาง

“แล้วจะเอารูปจากกล้องเสียยังงี้อะ”

“แอดไลน์ไป ไม่เห็นยาก”

“ถ้าแบบนั้น ผมไม่เกรงใจเสียแล้วนะ”

“ได้ทั้งหมด กูสายตามาเจออยู่แล้ว” พุดจบก็ยกยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาว อินทะมองอคราก้าวยาว ๆ กลับไปทางน้ำตก เขามองรูปร่างสูงผ่านหน้าจอกล้อง

ท่าโพส...ตลกดี

“รูปนี้ก็ดี อันนี้ก็ได้ เฮียถ่ายดี ๆ ก็ได้เนี่ยว่า” อคราเลิกคิ้วขึ้น
หนึ่งข้างก่อนก้มลงไปมองภาพถ่ายในหน้าจอกล้องคอมแพ็กของ
อินทะ “ก่อนหน้าเหมือนแกลังกันอะ”

“ใครเขาจะไปแกลังมึง เพื่อเจอ เอาไลน์มาดิ เอารูปลงแล้วเดี๋ยว
ส่งให้”

“ขอไลน์น้อง คิดอะไรกับน้องปะเนี่ย?” ส่งกล้องคืนกลับไปให้
อินทะ อคราล้วงมือลงในกระเป๋ากางเกงเพื่อหยิบโทรศัพท์ออกมา
ความปากไวทำให้พูดออกมาโดยไม่ได้คิด พอสบเข้ากับตาฉ่ำเยิ้มก็พบว่า
อินทะคล้ายจะขยับปากพูดอะไรออกมาสักอย่าง

แต่ไม่พูด ปากหยักอิมหุบจับ มือยกขึ้นเกาต้นคอก่อนล้วงไป
เอาโทรศัพท์ของตัวเองขึ้นมาสแกนคิวอาร์โค้ดเพื่อแอดไลน์

“The Crowd Bar อันนี้เหวอ” แอบสงสัยเล็กน้อยเมื่อต้องกด
ยืนยันผู้ติดต่อ...

บาร์...รูปดิสเพลย์เป็นร้านเหล้า

“อิม ร้านเหล้าอะ ไลน์ส่วนตัวผมกับร้านอันเดียวกัน”

“ที่บอกว่าทำงานตอนกลางคืนคือแบบนี้?”

“ใช่” อคราหัวเราะนิดหน่อย ก่อนกดส่งสติ๊กเกอร์เซย์ไฮ้ให้
อินทะ “รูปดิสฯพีนี้ถ่ายที่ไหนอะ”

“เบลเยียม”

“เยี่ยมจริงปะ”

“ก็ต้องลอง”

“ว้าว ทันท่วง”

อินทะสายหัวไปมาส่วนอคราหัวเราะจนตาปิด จากนั้นทั้งคู่ก็
เก็บโทรศัพท์ อินทะเดินนำพร้อมอธิบายขั้นตอนการให้วีระขอพร

“เข้าประตูนี้ เขาเรียกประตูมังกร อะ นีรูบ”

“ขอสามดอก”

“เขาใช้กันดอกเดียว”

“พอหรือ”

“ดอกเดียวก็เปลี่ยละ”

“เนีย เฮียทันผมอีกแล้วอะ” เป็นอคราที่ส่งเสียงหัวเราะออกมาอีกครั้ง เขายื่นมือไปปรับรูปหนึ่งดอกจากอินทะ แอบอึ้งให้ความหัวไวของอีกฝ่าย ท่าทางธรรมะธัมโม แต่ทันมุก็ได้สะดือที่เขาเล่นสองมุกแล้วนะ...

กุชอลองของหน้อย มาหน้อย

“เฮีย คนประเทศไหนเยมัน...”

“เยอรมนี” อินทะสวนขึ้นก่อนที่อคราจะพูดจบด้วยซ้ำ เขาลากแขนข้างที่มีรอยสักหลบมุม ล้วงย่ามเอาไฟแช็กมาจุดรูปทั้งของตัวเองและอครา “มุกตื้น ๆ เลิกเล่นเหอะ ประตูนรกเปิดรับมึงกับกูแล้วเนีย”

“มุกไม่ตื้นถอะ แต่เลิกเล่นก็ได้ คนบาปเหมือนกันนี่ว่า นึกว่าธรรมะธัมโมนะเนีย”

“เดี๋ยวต้องไปไหว้เจ้าแม่กวนอิมองค์ใหญ่ที่ตั้งตรงกลางก่อนแล้วเดินวนขวาไปข้างหลัง ไหว้เทพเจ้าเต๋าจันทราราคอคู่” อินทะไม่ต่อความ เขาเปลี่ยนเรื่อง เพราะชินให้อคราพูดออกมาอีกที ดูเหมือนจะدابามากกว่าความเป็นสิริมงคล

“ได้ ๆ เออ ผมยังไม่ได้ถามเฮียเลย ว่าเฮียมาไหว้พระขอพรเรื่องอะไร”

“งาน กูลาออกเมื่อเดือนก่อน ตอนนี้งานอยู่ แม่เลยให้มาไหว้”

“อ้อ”

“แต่ไม่อยากจะกลับไปทำงานเหมือนเดิมแล้ว เปื่อ...มันอยู่ไม่ติดที่ ไม่ค่อยมีเวลา ทำร้านเหล้าเงินดีปะ?”

“ถามจี้ จะแย่งอาชีพผมปะเนีย?”

“กำลังคิด ถ้าเงินดี”

“...กินเหล้ามันผิดศีลนะเฮียนะ”

อินทะหยุดเท้าก่อนถึงองค์เจ้าแม่กวนอิม เขารอคคราเดินมาใกล้ ๆ แล้วกวาดมือขึ้นวางบนไหล่อีกฝ่าย ตบเบา ๆ ก่อนเดินไปพร้อมกัน

“คนเรามันเกิดมาแค่ครั้งเดียวนะเอ็งนะ เพราะงั้นวัดก็ต้องเข้า เหล้าก็ต้องกิน เขาเรียกว่าประสบการณ์ชีวิต”

“ถ้ากินเหล้าได้ ผมเรียนเชิญเฮียที่ร้านหลังกลับไทย เตี่ยผมเลี้ยงเอง”

“มึงพูดแล้วนะ”

อคราพยักหน้ารับพลางเหลือบมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของอินทะ เขาระตุกยิ้มมุมปาก แล้วหมุนตัวเข้าหาองค์เจ้าแม่กวนอิมหลับตาลงเพื่ออธิษฐาน

ขอให้ชีวิตหลังจากนี้มีแต่สิ่งดี ๆ เข้ามา สาธุ

พออธิษฐานเสร็จ อคราก็ลืมตา เขามองคนด้านข้างที่ยังคงหลับตาอยู่ ลมวูบหนึ่งโชยมาอ่อน ๆ จนได้กลิ่นน้ำหอมจากตัวอินทะ พอเห็นตาหวานเปิดขึ้นมาอีกครั้ง จึงอดไม่ได้ที่จะถามบางประโยค

“Allure Homme Sport Eau Extreme”

“อ่า ไช้”

“เฮียกับผมใช้น้ำหอมกลิ่นเดียวกันเลย”

“รู้แล้ว ได้กลิ่นมาตั้งนานแล้ว” อินทะพูดออกมาเบา ๆ พลางลากแขนอคราให้ออกเดินตามอีกครั้ง คนในวันนี้ค่อนข้างมาก เขากลัวว่าอีกฝ่ายจะถูกผู้คนกีดกันหายไป

“ลากแขนไปมา ทำเหมือนผมตัวเล็กซะงั้น”

“ก็คนเยอะ เตี่ยวหลง”

“ไม่หลงหรอก อีกอย่าง...ตัวผมสูง เฮียก็ตัวสูง มองหากันง่ายนิดเดียว”

“เธอ...” อินทะยังคงไม่ปล่อยมือออกจากแขนของอครา เดิน
 เชื่องช้าปากอธิบายนั่นนี่ “เราไหว้เทพไปเรื่อย ๆ แต่ถ้าจะขอให้คุณไหว้
 เทพเผ่าจันทราก็อยู่ในสุด ตอนไหว้มึงต้องบอกให้ชัดว่าตัวเองชื่ออะไร
 อยู่ที่ไหน เอาแบบละเอียด ๆ แล้วค่อยหยิบป๊วะไปโยมมาถามคำถาม
 เสียงหาย”

“ป๊วะไปโย?”

“ใช่ ไม่เสียงหายที่เป็นจันทร์เสี้ยวสีแดง มึงเอามาคู่เดียวพอนะ
 แล้วตั้งคำถามลงท้ายด้วยคำว่าใช่มั๊ย” อินทะกับอคราหยุดยืนไหว้
 เทพเจ้าองค์ต่าง ๆ ไปตามทาง ก่อนจะเดินไปยังเทพเผ่าจันทราก็อยู่
 ด้านในสุด อคราหยิบป๊วะไปโยหนึ่งคู่ตามขั้นตอนที่อินทะอธิบาย

“ไม่เอาด้วยเธอ”

“ไม่อะ ฎูเชื่อว่านี่อู่ ออยากมาเขาก็มาเอง ออยากใช้เขาก็ใช้เอง
 ขอเรื่องเงินดีกว่า เพราะมีเมียแต่จนก็จนนะ”

“เออจริง ไม่มีตัวอู่ได้ ไม่มีเงินอู่ไม่ได้เลย”

อคราพยักหน้าเห็นด้วย เขาเดินไปปักธูปในกระถางแล้วเดิน
 กลับมาอยู่ข้างอินทะ พังอารามบอยที่กินทั้งเหล่าเข้าทั้งวัดอธิบายต่อ

“ตามเสร์จก็โยนไม้ลงพื้น ถ้าหงายหมดคือไม่แน่ใจ ให้โยนใหม่
 คว่าหมดแปลว่าไม่ใช่ หงายหนึ่งคว่าหนึ่งคือใช่”

“เข้าใจแล้ว ถ้าไม่ได้มากับเฮียนี่แย่นะ เฮียนี่มีความรู้”

“ฎูอ่านมาในเน็ต”

“แล้วจะพูดให้ฎูหมดศรัทธาทำไมเนี่ย”

“ก็โกหกมันผิดศีลไง”

“คะพ่อ” อครากลอกตาใส่อินทะ อารามบอยที่แอบเรียกในใจ
 ยิ้มให้เขาเล็ก ๆ ช่วงมุ่มปาก จากนั้นก็เดินออกไปรอดตรงที่ไม่ค่อยมีคน
 ปล่อยเขาใช้เวลากับตัวเอง ทำตามขั้นตอนที่ได้ฟังมาอย่างครบถ้วน

คนที่จากไป จะกลับมาใช่มั๊ย

คว่าคู้...ไม่ลีนะ

เนื้อคู่เกิดแล้วใช่มั๊ย

คว่า Һาย...เอาละ ฎไม่ต้องโดนคดีพรากฎเยาว์ อุ่นใจเล็ก ๆ
อย่างน้อย ๆ เนื้อคู่ก็เกิดแล้ว

จะมาแล้วใช่มั๊ย

คว่าคู่...อิตัสต์ ต้องรอนานแคไหนดะ

ต้องรออีกนานใช่มั๊ย

คว่าคู่...อิหยังคะ อิหยังวะแม่

สุดท้าย เนื้อคู่มาแล้ว...ใช่หรือไม่ใช่?

อันหนึ่งคว่า อันหนึ่งҺาย แปลว่าใช่...

เซี่ย...เนื้อคู่ฎมาแล้ว

ใครวะ

“เฮีย! เฒ่าจันทราบอกเนื้อคู่ฎมาแล้วอะ”

“อ่า ยินดีด้วย” อินทะสะตั้งเมื่อฎกร้องเรียกเสียงดัง เขากำลัง
ยีนมองห้องฟ้า หลังเห็นอคราโยนป๊วะไปอยู่หลายครั้ง

เลิกมองแค่วบเดียว อีกฝ่ายก็ถามเฒ่าจันทราเสร็จเรียบร้อย
แถมเดินมาใกล้กันกับจุดที่เขายืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ

“แต่ผมไม่รู้ว่ใคร”

“คนที่คุย ๆ อยู่เปล่า?”

“ผมเพิ่งเลิกกับแฟนเมื่อไม่กี่วันก่อนเอง ไม่มีคนคุยหระอก”

“เรื่องแบบนี้ เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งก็พอนะ งามายมากไปก็ไม่มีดี”

“ไม่งามายหระอก จะรอคว่ว่ศักดิ์สิทธิ์จริงมั๊ย ขอลองของหน่อย
ถ้าแ่จริงเอาเนื้อคู่มาเป็นตรงหน้าเลย มา พรว่ม” เท้าเอวเอี้ยวตัวสอด
ส่ายสายตามองหาเนื้อคู่ ก่อนท่อนแขนจะถูกคว่ำให้มาเผชิญหน้ากับ
อารามบอย

อินทะปล่อยแขนอคราออกแล้วจับหน้าม้าที่แตกออกเพราะลม
พัดให้คืนทรง ขยับคอเสื้อ กระแอมไอก่อนเอ่ย

“เคยได้ยินมั๊ย เขาบอกไม่เชื่ออย่าลบหลู่ไป...ไปขอค่ายแดงกัน ค่ายแดงจะช่วยเรื่องความรัก วิธีขอต้องโยนบ๊วยโป๊ยให้ได้คว่างาย สามครั้ง แล้วก็เอาค่ายไปชุนเซียง คือเอาไปวนรอบกระถางรูปข้างหน้า เหมือนปลูกเสกเครื่องรางให้ขลังขึ้น”

“อ้า ผัวมาแน่ ผัวจะมา”

“เออ ขอให้มาไว ๆ แล้วเสร็จนี้มีแพลนจะไปไหนต่อ”

“ไม่รู้ดิ บอกแล้วว่าไม่มีแพลน เฮียอะจะไปไหน”

“หาข้าวกินมั้ง เอ็งกินเนื้อได้มั๊ย”

“ของชอบเลย”

“งั้นไปกินซาบุม่าล่ากัน...กูชวน”

“ไม่ปฏิเสธ หิวมาก ๆ อยู่พอดี ขอร้านเด็ด แดกแล้วเหมือนขึ้นสวรรค์ได้เลยนะ” อคราหยิบบ๊วยโป๊ยมาไว้ในมืออีกครั้ง หนนี้อินทะก็ทำด้วยเช่นกัน แต่ก่อนจะโยนลงพื้น เสียงเรียบ ๆ ของอินทะก็พุดขึ้นมา

“ค่ายแดงเก็บไว้ในกระเป๋าตั้งคักันนะ”

“ได้ เฮียว่าไง กูทำตามทุกอย่างเลย”

“ดีมาก เด็กดี...”

บทที่ 2

ออร์แกนิก

“เฮีย เพื่อนกูโทร.มาวะ เดี่ยวมา” อคราขมวดคิ้วเมื่อโทรศัพทน์ในกระเป๋ากางเกงสั้นไหวอย่างรุนแรง พอหยิบขึ้นมาดูว่าใครคอลไลน์มา ก็เหลือบมองทางอินทะ เอ่ยขออนุญาตเพราะภายในร้านอาหารเสียงดังเกินกว่าจะคุยโทรศัพทน์

ข้างนอกดีกว่า

“อืม กินอะไรไม่ได้บ้าง” เพราะนั่งอยู่หน้าเมนูอาหาร อินทะจึงมีน้ำใจถามอคราก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินออกไปแม้ว่าจะเพิ่งหย่อนก้นลงนั่งได้ไม่กี่นาทีเท่านั้น เตายังไม่ได้เปิด หม้อชาบูยังแห้งสนิท

ไม่เป็นอะไรหรอกถ้าอคราจะออกไปคุยโทรศัพทน์สักพัก

“กินได้ทุกอย่าง”

“ผักกินได้มั้ย”

“ได้ เอามาเยอะ ๆ ผมชอบ” แอบเห็นแววดาเขม่นจากดวงตาอ่อนโยน อินทะถอนหายใจ พักพิงเอนให้อครารีบออกไป ที่เหลือตรงนี้เขาจัดการเอง

“แค่แป็บเดียว”

“ไม่เป็นไร กูหิวเดี๋ยวกูกินก่อนเองแหละ แต่ถ้าง่วงกูจะนอนรอ